

šolstvo François Fillon je kajpak takoj razložil, da bodo ugotovitve poročila uporabili v zakonu, vendar pa je vlada glede njegove končne elaboracije povsem svobodna. Pri vsem tem Thélotovo poročilo sploh ni bilo slabo, kar mu je priznaval tudi levičarski in do desne vlade še posebej kritični *Libération*, katerega komentator Gérard Dupuy je zavrnil preveč preproste očitke o tem, da poročilo podpira nostalgijo po avtoritarizmu: »To poročilo posebno zavrača to, da bi pristalo na avtoritaristično nostalgijo na način Bushevih republikancev.«¹ S tega vidika je bilo pravzaprav škoda, ker se je vlada počutila tako svobodna pri svojem oblikovanju končne podobe zakona. Kajti jasno je bilo, da bo Raffarinova vlada skušala šolsko reformo uglasiti s potrebami prepričevanja volivcev in uskladiti z dokaj ambiciozno neokonservativno reformo, ki naj bi domnevno dvignila francosko konkurenčnost. Šolska reforma je tako hočeš, nočeš dobila svojo funkcijo v ideološkem polju, ki ga je kajpak zarisala vladajoča garnitura. Toda zaradi vrste upiranj se je pojavila reforma v spremenjeni obliki šele v naslednjem mandatu, ki ga označuje zmaga frivolnega neokonservativca in populista Nicolasa Sarkozyja. Ostre gospodarske reforme naj bi s pomočjo šolske reforme tako postale bolj prebavljive za široko občinstvo, ki je po takratnih novinarskih mnenjih z one strani Atlantika živelo v eni najbolj potratnih socialnih držav.

Thélotovo poročilo je kazalo iskreni namen svojih avtorjev, da bi z reformo uresničili enakost možnosti za vse učence ne glede na spol, socialni izvor ipd. Toda ni se zgodilo prvič v zgodovini šolskih reform, da je dobre pedagoške namene temeljito predelala družbena realnost, ki jo proizvajajo socialna nasprotja, medijske reprezentacije in globalni trendi. Da so se tega zavedali tudi nekateri člani komisije, je bilo videti iz reakcije skupine njenih članov z Alainom Finkelkrautom na čelu, saj so iz komisije izstopili, ker so v posameznih formulacijah razbrali možnost uporabe poročila za vračanje avtoritarizma v šolo ter za ponovno povečevanje segregacije učencev. Thélotovo poročilo je napovedalo uvedbo skupne podlage (*socle commune*), torej nekakšnega standarda, ki ga morajo doseči vsi učenci in ki poleg pismenosti in obvladovanja osnov matematike vsebuje še zmožnost izražanja v angleščini, uporabo računalnika in usposobljenost za »skupno življenje v republiki«. Omeniti je treba še predlog znižanja vstopne starosti otrok na pet let in novo definicijo učiteljevega dela, kjer lahko slutimo podlage za obnovo avtoritete. Toda še bolj sporna je bila zamisel o podaljšanju časa, ki naj bi ga učitelji preživeli v šoli s sedanjih štirih ur na osem ur na dan. To je kajpak izzvalo izredno jezne odzive učiteljskih sindikatov,

¹ *Libération* (13. oktober 2004), 7.